

Nemci pripravljajo izpad proti vzhodu

Ko bodo na Grškem gotovi, imajo v načrtu tri smeri: na oljna polja v Mezopotamiji; napad na Sueški prekop; napad na rusko Ukrajino. Grška vlada izjavlja nadaljevanje boja z otoka Krete.

Nemška armada je pridrila na Peloponeški polotok v južni Grčiji, kjer zasleduje ostanek angleške armade, ki hiti proti priobalju, da se vkrci na ladje. Nemško vrhovno poveljstvo poudarja, da je s padcem Aten in umikom angleške armade vojna na Balkanu praktično končana. Zdaj so v akciji samo še letala, ki zasledujejo ostanek grške in angleške armade.

Nemci so upravičeni do istih ugodnosti na letalskih kot beli

Washington. — Najvišja sodna Zed. držav je razsodila, da Nemci, ki potujejo iz ene države v drugo, upravičeni na istih ugodnostih in privilegijah kot beli. Odločitev je bila dana v korist enega zamorskega kongresnika Mitchella iz Illinois, ki je v pritožbi navedel, da bil leta 1937 s silo vržen iz letalskega letalstva v Hot Springs, Ark.

Pravno sodišče je bilo mnenja, da se je kongresniku to odločilo samo radi tega, ker je bil črnc, kar je proti pravicam belcev, ki jih daje v ustavi amandment.

Portugalska pričakuje napade Nemcev iz Španije

Lisabona, Portugalska. — Portugalska vlada ima vse pripravljeno, da pobegne iz dežele, če jo napade nemška armada. Vsak dan pričakuje, da bo udarila nemška armada preko Španije na Portugalsko. Obenem bo Hitler napadel tudi Portugalsko, tako zavaruje bok pred napadom Angležev.

Portugalsko vlado se zadnja pritisaka, da bi se izreče za Anglijo, ali za Nemčijo. Vlada hoče ostati nevtralna, čeprav dobro ve, da bo to dolgo. Ima pa premočno armado, da bi se mogla upreti napadalcu. Romunski kralj, ki živi tukaj v prebivalstvu, se pripravlja za odhod iz države, da se umakne.

Nemci so zahtevalo skoro 20,000 žrtev

New York. — Od septembra je vojska zahtevala 9,719 žrtev. Za toliko utoplenih oseb je znano. Toda na seznamu je 8,391 oseb se pa pogrebnih, katere se ne ve gotovo, če so žive. Vsega skupaj je bilo pogrebnih 1,500 ladij v tej državi. Od teh ladij jih je izgubila 682, Norveška 175, Švedska 120, ostale pa druge države.

Odprtija gostilne

Madame Miheve in Fred Majerji odpreta v sredo večer, 30. aprila, gostilniške prostore na 1000 Lorain Ave. Servirala se bodo večerja in fina močvirja. Za številno udeležbo se priporoča rojakom in prijateljem.

Pozor, Ilirija!

Ilirski zbor Ilirije naj vzame v obziranje, da nočoj ne bo vaje.

Kongresnik Sweeney daroval \$15

Včeraj je dobil konzul dr. Mally ček za \$15.00 od kongresnika Martin L. Sweeney, kar daruje kongresnik za jugoslovanski civilni relief. V priloženem pismu čestita ameriškim Jugoslovancem, ki so začeli z akcijo za pomoč domovini. Našemu kongresniku se tem potom iskreno zahvaljujemo za njegovo naklonjenost do našega naroda.

Stavka premogarjev je videti zdaj končana

Washington, 28. aprila. — Na prizadevanje predsednika Roosevelta so premogovne družbe izjavile takoj odpreti premogorove ter začeti z delom. Premogovne družbe v severnih državah so pripravljene takoj priboljšati \$1.00 na dan pri mezdi, a družbe v južnih državah so pripravljene pričeti z delom, a da se nadaljuje s pogajanjimi za višjo mezdo. Razlika med severnimi in južnimi državami je 40 centov na dan pri mezdi. Južne države namreč trdijo, da ne morejo toliko plačati delavcem kot v severnih državah.

Tako bo končana 28 dnevna stavka v industriji mehkega premoga, kjer je bilo na stavki 400,000 premogarjev. Začelo je že primanjkovati premoga in nekatere jeklarne so že zmanjšale obrat radi pomanjkanja premoga. V par dneh bi bil nastal zastoj skoro v vsej industriji, če bi ne bilo prišlo do poravnave.

V U. S. so zbrali velike vsote za relief

Washington. — Državni oddelek naznanja, da je 323 raznih organizacij v Ameriki zbralo \$30,303,833 za pomoč od vojne prizadetim deželam v Evropi. V to vsoto se šteje ves denar za relief, ki je bil nabran od septembra 1939 do marca letos.

Pokojna Jozefa Šlogar

Včeraj smo že poročali, da je umrla Jozefa Šlogar, stara 56 let. Doma je bila iz vasi Prestrana pri Krki, odkoder je prišla v Cleveland pred 42 leti. Soprog ji je umrl pred 11 meseci. Tukaj zapuščala tri sinove: Josepha, Johna in Williama, hčere Josephine Laskowski in Katie. Bila je članica društva sv. Ane, št. 4 SDZ in podružnice št. 25 SZZ. Pogreb se bo vršil v četrtek jutraj ob devetih v cerkev sv. Vida in na pokopališče Kalvarijo iz Frank Zakrajškovega pogrebnega zavoda, 6016 St. Clair Ave. Naj počiva v miru, preostalim naše sožalje.

TAJNOST JE ODNESEL S SEBOJ V GROB

Toledo, O. — Joseph Kovats, star 31 let, je odsedel eno leto zapora, ker ni hotel povedati imena ženske, ki je vozila njegov avto, s katerim je do smrti povzročila nekega moškega. Po licenci so prijeli Kovatsa, toda ta je dokazal, da on ni takrat vozil avta. Samo toliko je povedal, da je avto vozila neka dekle, toda imena ni hotel izdati. Moral je v ječo za eno leto. Oni dan je bil Kovats ubit v avtni nezgodi in svojo tajnost je odnesel s seboj v grob.

Prva obletnica

V sredo ob 6:30 se bo brala v cerkvi sv. Vida sv. maša za pokojnik Frank Jim Scully v spomin prve obletnice njegove smrti.

VEČJO MOČ IMA KOT PREDSEDNIK ZED. DRŽAV

Philip Murray, predsednik delavske unije CIO. On lahko z eno besedo ustavi skoro vso ameriško industrijo, česar sam predsednik Zed. držav ne more napraviti.

Prihodnji Hitlerjev pohod bo najbrže v Ukrajino

Vichy, Francija. — V diplomatskih krogih so prepričani, da bo vodil Hitler svojo armado v prihodnjem sunku v rusko Ukrajino, ki je znana kot žitnica Evrope. Dokaz zato, pravijo diplomati, leži v tem, ker Rusija pošilja svoje čete zdaj proti zahodu, proti nemški meji.

Obenem se pa z gotovostjo pričakuje, da bo Hitler udaril tudi na Gibraltar proti Španiji. Nobenega vprašanja ni, da bo Španija v to privolila, kadar bo Hitler to zahteval. Edino, kar Hitlerja zadržuje pred pohodom na Španijo je to, ker bo moral prej preskrbeti prehrano za svojo armado. V Španiji je namreč ne more nič pričakovati. In edini kraj, kjer bi mogel Hitler dobiti ta živež, je v Ukrajini. Hitler bo najbrže vprašal Stalina, tako mislijo diplomati, da bi mu dal živež izlepa. Ako ne, ga bo vzel s silo.

4,000 NIKLJEV ZA NOVOROJENČKA

Cincinnati, O. — Mrs. John John Harris je porodila v tujak. Njen mož je vprašal za račun in pripeljal je plačilo, ki je tehtalo ravno 43 funtov. Plačal je namreč za postrežbo s 4,000 niklji, katere je mlada mamica hranila že od lanskega junija prav v ta namen.

V NEMČIJI JE DANES ZAPOSLENIH DO 2,000,000 VOJNIH UJETNIKOV

Washington. — Nemško ministertvo za ekonomijo je izdalo statistiko o inozemskih delavcih, ki delajo v Nemčiji na polju, v tovarnah in rudnikih. Ta statistika kaže, da je danes v Nemčiji zaposlenih nad 2,000,000 tujcev, kar je velike važnosti za nemško ekonomijo. V tem številu so vsi vojni ujetniki ter civilni prebivalstvo, ki je bilo siloma poslano v Nemčijo na delo, ali pa so šli tje prostovoljno radi zaslužka.

Poljski vojni ujetniki in civilni prebivalstvo je zaposleno naj-

Senator Nye dolži vlado, da tira narod v vojno

Waukegan, Iowa. — Ameriški senator Nye je imel v tem mestu govor, v katerem je obdolžil učilni Washington, da vodi kampanjo za vojno. Izjavil je, da če bodo Zed. države stopile v vojno, bodo odgovornosti označili ameriški vstop v evropski konflikt kot "predsednikovo vojno." Nye dolži ameriško vlado, da hoče oplahiti narod pred Hitlerjevim napadom na Ameriko, da si nam še noben evropski narod ni grozil. Dalje zatrjuje senator, da se ameriški narod slepi, da je bilo 40 odstotkov vsega blaga potopljenega, kar ga je poslala Amerika Angliji. To vse se pripoveduje samo zato, je rekel Nye, da bi ameriški narod dovolil oboroženo spremstvo angleških ladij iz Amerike do Anglije.

V Washingtonu delajo vse to, ker se boje, da se bodo morali vrniti k reševanju domačih, ameriških problemov, je rekel senator.

PES GA JE NAŠEL PO PETIH LETIH

Nebraska City, Neb. — Henry Pommerin je pred petimi leti izgubil svojega fox terrierja. Oni dan je odšel Pommerin v Long Beach, Kalifornija. Ko je šel po ulici, se naenkrat zapraši proti njemu mal psiček. Bil je to njegov izgubljeni Prince.

Lindbergh je odložil šaržo polkovnika

Zameril se mu je predsednik Roosevelt, ki je napadel njegovo lojalnost do Zed. držav, ko je izjavil, da Anglija ne more dobiti vojne niti s pomočjo Amerike.

New York, 28. aprila. — Polkovnik Charles A. Lindbergh, je odložil svoj čin kot rezervni polkovnik v ameriškem letalskem koru radi opazk, ki jih je izrekel predsednik Roosevelt zadnji petek glede njegove lojalnosti. Lindbergh je poslal predsedniku Rooseveltu pismo sledeče vsebine:

Roosevelt išče vzroke za vojno, pravi nacijsko in italijansko časopisje

Berlin. — Časopisje, ki je pod oblastjo nacijev in fašistov je obdolžilo predsednika Roosevelta, da si je izbral pot, po kateri upa najti vzroke za vojno. Nemška Boersen Zeitung piše v nedeljski izdaji, da bodo Nemčija, Italija in Japonska ustavile vsako ameriško pomoč Angliji.

"Predsednik išče preprič," piše časopis. "On išče nevarnost daleč od ameriškega obrežja. On išče nezgod, ker hoče izzivati. Vojna ne prihaja v Zed. države, ampak predsednik leti za vojno. Kdorkoli se napoti v vojno zono, mora vedeti, da se tam strelja."

Časopis dalje trdi, da je bila izjava Adolfa Hitlerja, ki jo je podal 31. januarja, da bo torpedirana vsaka ladja, ki bo vozila pomoč Angliji, namenjena v prvi vrsti Zed. državam in je še vedno v veljavi.

V Mariboru so Hitlerja lepo pozdravili (?)

Berlin. — Nemški diktator Adolf Hitler je v petek nenadoma prišel v Maribor, ki leži 36 milj od nemškega Gradca. Poročilo iz Maribora zatrjuje, da so Mariborčani priredili Hitlerju zelo navdušene ovacije in "odrešenika" toplo pozdravljali. Mariborski Nemci so se v imenu mesta zahvalili Hitlerju, ker jih je rešil Srbov, trdijo poročila.

Roosevelt je zamrznil grški denar

Washington. — Predsednik Roosevelt je ukazal, da se zamrzne vse grške kredite in gotovino, ki je ta čas v tej deželi. Namen tega odloka je, da Nemčija ne more do tega denarja zdaj, ko je okupirala Grčijo. Grško premoženje se ceni na \$50,000,000.

Mestna zbornica je odločila kupiti ulično železnico

Mestna zbornica je včeraj odglasovala, da se prekinijo z ulično železnico vsa pogajanja in da se kupi vso opremo družbe, nakar bi mesto samo obratovalo ulično prevozno postrežbo. Zbornica je naročila županu naj pozove za ceno. Družba je sicer postavila ceno na \$24,000,000, toda mesto ne bo plačalo toliko. Ako družba ne bo odnehala od te cene, se bo obrnilo na delničarje, da sprejmejo ponudeno ceno od mesta.

Pokojna Josephine Vokač

Kot smo že včeraj poročali, je umrla Josephine Vokač, stara 35 let. Rojena je bila v Clevelandu. Tukaj zapuščala dva brata, Johna in Maksa, sestro Mary Brentar in več drugih sorodnikov. Pogreb se bo vršil v sredo jutraj ob desetih v cerkev sv. Vida in na pokopališče Kalvarijo iz Frank Zakrajškovega pogrebnega zavoda, 6016 St. Clair Ave. Naj počiva v miru, preostalim naše sožalje.

"Moj dragi g. predsednik!"

"Vaše opazke pri konferenci časnikaarjev v Beli hiši 25. aprila, ki so se dotikale moje rezervne šarže v letalskem koru Zed. držav, so me, seveda, zelo vznemirile.

"Upal sem, da smem rabiti svojo pravico kot ameriški državljani, da razložim svoje mnenje narodu te dežele v času miru, ne da bi se odpovedal časti služiti svoji domovini kot častnik pri letalstvu v slučaju vojne. "Toda ker ste Vi v svoji službi kot predsednik Zed. držav in vrhovni poveljnik armade določno namignili, da nisem jaz več za rabo te dežele kot rezervni častnik, in v očigled drugih obdolžitve, ki ste jih izrekli kot moj predsednik in višji častnik glede moje lojalnosti, mojega karakterja in mojih namenov, ne vidim drugega častnega izhoda kot podati svojo resignacijo kot polkovnik letalskega koru Zed. držav v rezervi."

Roosevelt je zadnji petek primerjal polkovnika Lindbergha ohbiškemu kongresniku Valandigham, ki je bil za časa civilne vojne izgnan najprej v južne države in potem v Kanado, ker je napadel administracijo predsednika Lincolna radi vojne z južnimi državami.

Polkovniku Lindberghu je bil podan čin polkovnika v letalskem koru pred 14 leti radi svojega poleta iz Amerike do Pariza.

Živiljske potrebščine bodo narasle za 3%

Washington. — Delavska tajnica, Miss Perkins, je izjavila, da vse okoliščine kažejo, da se bodo živiljske potrebščine dvignile med marcem in septembrom za 3 odstotke. V to spadajo hišne potrebščine, najemnina in živila.

NE BO SE POROKE!

Dayton, O. — Roy Arndt, star 37 let, je prišel s svojo izvoljenko na sodnijo, da bi dobil poročno dovoljenje. Toda klerk je že čakal nanj. Mesto poročnega dovoljenja, je moral Roy v ječo na zahtevo svoje prejšnje žene, ki ga toži za alimonije.

Zbornica je sprejela novo plačilno lestvico

Mestna zbornica je na sinočnji seji preglasovala županovo veto za višjo plačilno lestvico mestnim uslužbencem ter sprejela lestvico \$1,020 kot minimalno letno plačo in 72½c na uro. Župan je rekel, da se bo zdaj posvetoval z direktorji, koliko delavcev se bo odпустило od dela, da bo mesto zmoglo to večjo plačilno listo.

Milnar je premagal Detroit

Clevelandski zogometni team Indians je nabrisal detroitske Tigers včeraj v tretji zaporedni zmagi z 7 proti 2. Pri včerajšnji igri je metal žogo za Clevelandčane Al Milnar, Slovenec. Indijanci so zdaj na prvem mestu.

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME
SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER

5117 St. Clair Avenue

Cleveland, Ohio

Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko in Kanado, na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00.
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.50. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50.
Za Cleveland, po raznašalcih: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00.
Za Evropo, celo leto, \$7.00.
Posamezna številka, 3c

SUBSCRIPTION RATES:

United States and Canada, \$5.50 per year; Cleveland, by mail, \$7.00 per year.
U. S. and Canada, \$3.50 for 6 months; Cleveland, by mail, \$3.50 for 6 months.
Cleveland and Euclid, by carrier \$5.50 per year, \$3.00 for 6 months.
European subscription, \$7.00 per year.
Single copies, 3c

Entered as second-class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

83 No. 100 Tue., April 29, 1941

Denar bo v zanesljivih rokah

Razna mnenja se slišijo radi nameravanega pobiranja za pomoč stari domovini. Nekateri so naravnost proti čez, da naši ljudje ne bodo deležni te pomoči. Mnogi so bili prav radi tega nasprotni sobotni prireditvi v mestni dvorani.

Nekateri pravijo, da bo morda zopet kako zbiranje za jugoslovansko republiko, drugi trdijo, da bo zopet kakat kolekta kot je bila za španske ambulance. Tretji so mnenja, da bodo pobrali vse, kar se bo poslalo, Nemci in Italijani.

Če hočete, poslušajte naše odkrito mnenje v tej zadevi. Naj predvsem poudarjamo, da naš časopis ne zavaja in nima namena ociganiti naroda za njegove prispevke. Če apeliramo na narod, naj da, naj pomaga domovini, potem naj narod ve, da imamo pri tem iskren namen in da smo trdno prepričani, da bo imel narod v stari domovini korist od tega. Če se spominjate oziroma če ste brali nedavno tega na tem mestu, potem veste, da smo zapisali, da smo zato, da se nabira prispevke, toda resno svetujemo onim, ki bodo oskrbovali nabrani denar, da se ga ne izroči iz rok prej, dokler ne bodo trdno prepričani, da bo šla pomoč res za to, za kar je bil denar nabran.

Zato smo tudi svetovali, naj prevzamejo kontrolo naše organizacije, kjer so v vodstvu pametni in preudarni možje in žene. To se je tudi zgodilo in v odboru slovenske sekcije za pomožno akcijo so možje in žene, katerim lahko brez skrbi zaupamo, da bodo ravnali z nabranim denarjem po svoji najboljši preudarnosti.

V odboru so možje in žene, ki so v glavnih odborih naših organizacij. To se pravi, da so v odboru možje in žene, katerim zaupamo milijone članskega denarja. Kako potem, da ne bi tem možem in ženam zaupali nekaj tisočakov, ki se jih bo morda nabralo za jugoslovanski relief?

Navadno so najbolj nezaupljivi taki, ki ne dajo nič. Ti imajo največjo besedo in hočejo pregovoriti še druge, da bi ne bili tako sami v svoji opoziciji. Je že prav, da smo previdni in če je kdo previden, potem mora biti previden vaš časopis, da vam prav svetuje. In ta vaš časopis vam svetuje, da lahko brez skrbi daste, če morete in če hočete, dokler bo ostala akcija v rokah takega odbora, kot je bil sestavljen nedavno v Čikagu. To niso možje in žene, ki bi se ne zavedali velike odgovornosti, ki so jo prevzeli za to dobrodelno akcijo.

Ta odbor bo priobčeval vse nabrane doneske ter bo dal v javnost natančno vse, kako se je denar uporabljal.

Zato se pa mi popolnoma strinjamo, da se je postavila slovenska sekcija, ki naj zbira denar med Slovenci v Zed. državah in Kanadi. Naši ljudje bodo najrajši dali, če Slovenci zbiramo popolnoma neodvisno od Hrvatov in Srbov. Tudi nabrani denar naj bi ostal v rokah slovenskega odbora toliko časa, da bo ta odbor natančno vedel, kako se bo ta nabrani denar porabil. Denar se itak ne bo pošiljal v stari kraj. Opmošč se bi dala v obleki in živežu, zdravilih itd, kar bo narod doma najbolj potreboval. To se bo delilo, kot razumemo, s pomočjo ameriškega Rdečega križa. In če bo vodstvo ameriškega Rdečega križa videlo, da ne more tako pomoč doseči naroda v stari domovini, ne da bi se kaj prišlo italijanskih in nemških oblasti, potem se tako blago ne bo poslalo. Tako se je delalo tudi pri pošiljki v Francijo, kjer se je čakalo toliko časa, da so nemške oblasti garantirale, da bo dobil poslano pomoč iz Amerike samo francoski narod. Vedeti moramo namreč, da posluje ameriški Rdeči križ v varstvu močnih Zed. držav.

Kot razumemo, se je enaka akcija organizirala ali se organizira tudi med Hrvati in Srbi. To je prav. Vse tri narodnosti naj zbirajo popolnoma samostojno in ločeno druga od druge, če je to mogoče. To je potrebno, da se bo končno videlo, koliko je kateri nabral in koliko je kateri pomagal domovini, da se bo potem dalo tudi primeren kredit vsakemu. Iz vseh treh pomožnih sekcij naj bi se izvolil nekak centralni odbor, ki bi posredoval med ameriškim Rdečim in med temi pomožnimi sekcijami.

Da smo mi zato, da se zbira pri vsaki narodnosti zase, je vzrok ta, ker nam je znano iz preteklosti, da Slovenci nismo dobili kredita, kot smo ga bili upravičeni dobiti. Vlada v Belgradu je bila namreč pred leti sestavila statistiko, koliko denarja je poslala katera narodnost iz Amerike v Jugoslavijo. In takrat smo dobili Slovenci čisto nekaj malih odstotkov kredita, dasi smo dobili iz zanesljivega vira zagotovilo, da so bili Slovenci poslali največ.

Je že prav, da rečemo pri dobrodelnosti, naj ne ve levičar, kaj da desnica, pa to ni vselej pametno. In mi bomo sodelovali pri akciji le tedaj, če bo slovenska pomožna sekcija pobirala popolnoma samostojno in samostojno vodila račun. Če da potem denar v skupno blagajno, kadar se bo nakupovalo potrebščine za pošiljko v Jugoslavijo, naj bo to prepuščeno v preudarnost slovenski sekciji.

Zatorej, ljudje, ki hočete kaj darovati za pomoč domovini, brez skrbi dajte, dokler vam to svetujemo mi. Ne poslušajte takih, ki vam bodo pripovedovali o raznih namišljenih zaprekah. Vedite, da bo narod doma potreboval našo pomoč in to vsak dan bolj. Vsi vemo, kako ga bo tujec izžemal in mu jemal izpred ust zadnje skorjo kruha. Dlje ko bo domovina pod tujim robstvom, bolj bo potrebna naša pomoči. Tujcu bi bilo še celo ljubo, da bi naš narod podle-

BESEDA IZ NARODA

Podružnica št. 3 SMZ

Vsem članom naše podružnice naznanjam, da se bo vršila važna seja naše podružnice št. 3 SMZ in sicer v četrtek 1. maja v navadnih prostorih Slovenskega doma na Holmes Ave. ob pol osmih zvečer.

Prošeni ste vsi člani, da se udeležite v polnem številu, ker se bo vršila razprava o naših pravih, katera bodo predložena bodoči konvenciji in je potrebno, da sedaj malo premislimo o tej stvari. Meseca junija bomo že volili delegate. Na tej seji bo imel vsak član priliko izraziti svoje mnenje glede pravih, kajti ta pravila bodo potem v veljavi za prihodnja štiri leta. Sedaj je čas in jih lahko spremenimo, kar se nam vidi pomembno.

Torej, kakor sem že omenil, sedaj je čas, da se pogovorimo, da ne bo potem kateri rekel, da to ali ono ni prav v pravih. Vi ste člani in vi boste odločali kako naj bo in kaj je najboljšje za napredek celokupne organizacije. Naši delegati se bodo morali ravnati po naših navodilih, ker bodo naši zastopniki. Zato pa le pridite vsi na sejo in izrazite svoje mnenje in želje. Pripravite se moramo za velike korake in naloge, ki so še pred nami, da bomo tako storili več novega in koristnega za splošno članstvo in organizacijo. Na svidenje na seji.

Joseph Hočevar, preds.

Članice dr. sv. Rešnjega Telesa

Newburgh. — Ker gotovo mnogim članicam ni znano, da je bilo sklenjeno na zadnji seji, da se ob 25 letnici dekliške Marijine družbe korporativno udeležimo njih slavnosti oziroma parade v nedeljo 4. majnika, zato naj vam bo to sporočilo. Zbiramo se ob pol dveh pred Slovenskim narodnim domom na 80. cesti, da potem skupno odkorakamo v cerkev.

Drage sestre, pridite, naj se nobena ne izgovarja, češ brez mene jih bo vseeno dovolj. Izkažimo dekletom to čast in priznanje, saj imajo one isti cilj kot članice društva sv. Rešnjega Telesa namreč, da se žrtvujejo in delajo za čast božjo in Marijino. Saj ravno iz vrst Marijine družbe smemo pričakovati naših bodočih članic.

Lepo število ustanovnih članic Marijine družbe je sedaj najbolj aktivnih v društvu sv. Rešnjega Telesa. Pri raznih prireditvah večkrat tudi potrebujemo pomoči deklet in zato

gel in pomrl od gladi in epidemij. Potem bo lahko poslal v naše lepe kraje svoje lačne kohorte naseljenecv. Mi moramo pa gledati, da ostane naš rod pri zdravju in moči, da bo krepak, kadar bo zopet prevzel gospodarstvo svoje zemlje.

Mr. Ivan Zupan, ki je starosta slovenskih urednikov v Ameriki, se gotoda ima največjo družino izmed vseh drugih svojih kolegov. Le preštejte osebe na tej sliki, 12 jih je skupaj.

V sredi sedi ponosen oče, na levi strani je njegova gospa soproga, poleg nje pa hčerka Dolores; na desni strani očeta sedi hčerka Ana, poleg nje pa sinaha Domijana.

V ozadju pa dela častno stražo lepa vrsta sedmerih Zupanovih sinov in sicer od leve na desno: John, Vincent (poročen), Stanley (urednik Our Page), Lawrence, Henry, Silvester in Ciril.

Izmed Zupanovih sinov je Henry že en mesec pri vojakih v Fort Belvoir, Va., Lawrence,

pa ni nič več kot prav, da se udeležimo njih slavnosti.

Se enkrat vas prosim in vabim, pridite in s seboj prinesite tudi društvene znake. Res je, da nas večina članic spada še k drugim društvom, vendar ob takih prilikah naj vam bo prvo društvo sv. Rešnjega Telesa. V teh časih je zelo potrebno, da v javnosti pokažemo naše katoliško prepričanje.

Obenem vas vabim tudi na prihodnjo sejo, ki se bo vršila v torek namesto v nedeljo. Torej seja se vrši v torek, 6. maja. Te vrstice naj veljajo tudi vsem novopristopnim članicam (ob priliki sv. misijona), da se zgledajo na seji ali na svojem domu. Res je, da ste bile že v cerkvi sprejete ali treba je, da se vas vpiše in da boste prejele tudi plačilne knjižice. Pa naj se nobena ne straši tega, ker ta malenkostna vsota, en dolar za celo leto, gre za cerkvene potrebščine, kakor cvetlice, hostije in drugo. Torej, denar gre v najbolj plemenite namene in vse v čast pokrovitelju našega društva Jezusa v sv. Rešnjem Telesu.

Končno pa vas povabim že sedaj vse na naš društveni piknik, ki se bo vršil 1. junija. Vsi, kateri se še spominjate od lanskega leta, lahko veste, da je Basta Grove res prijeten kraj za piknike, ker lahko vzamete bus na Harvard-Broadway, ki vas pripelje prav do prostora na Turney Road. O tem vam bom še prihodnjič kaj več sporočila.

Pozdrav in na svidenje v nedeljo 4. maja,
Frances Phrue, tajnica.

Spomini na mladost

Mi starejši se kaj radi spominjamo svoje mladosti. Ob raznih praznikih se spominjamo doživljanj, katere smo doživeli v svoji mladosti. Posebno sedaj v spomladanskem času nam misli kaj rade hite preko širokega morja. S žalostjo pa se spominjamo naše stare domovine, ki jo sedaj uničuje naš smrtni sovražnik.

Za žalostjo pride veselje in upajmo, da tudi naša nesrečna domovina dočaka lepših in vselejših dni.

Po letošnji veliki noči mladi ljudje kar trumamo hite v zakonski jarem. No, pa naj le. Vso srečo jim želim. Ob tej priliki mi je prišla na misel neka svatba, ki se je vršila tam nekje v stari domovini. Nevestin oče je bil bolj naprednega mišljenja ali kakor smo tam rekli, bil je liberalec. Pri njem so se zbirali ljudje naprednega mišljenja kot orožniki, učitelji

in nek trgovci.

Ob času svatbe njegove hčere pa je ta možakar razglasil, da ne bo ničesar dal voglarjem. Radi varnosti pred fanti pa si je naročil dva orožnika, ki sta stražila hišo z nasajenimi bajoneti. Ko so fantje zvedeli za to, so sklenili, da sploh ne gredo blizu svatbe. A kakor je tukaj, tako je tudi v starem kraju, da ne gredo fantje radi spat. Zbrali so se v nekem hlevu k posvetovanju. Eden med njimi pravi: če me ne boste izdali, bom eno pošteno zagodel temu skopuhu in svatom. Seveda so mu fantje vsi svečano obljubili, da bodo strogo molčali o tem.

Tako je šel ta fant in se oblekel v žensko oblečilo, v koš je nasul plev in se podal na ohcet kot prodajalka semen. Po raznih burkah, ki jih je uganjal po sobi s košem na rami se končno namenoma spodtakne in pleva so se razpršile po jedilih in svatih, da se je kar kadilo po sobi. Nastala je zmeda in še predno so se svatje in orožniki prav zavedli je bila navidezna ženska že v varstvu noči. Naslednjega dne so orožniki izpraševali in poizvedovali po vasi, kdo neki bi bil dočetič, ki si je dovolil tako šalo. Seveda niso ničesar zvedeli, ljudje so se jim le posmehovali, ker niti ene slabotne ženske niso mogli prijeti.

Tudi pri nas v Newburghu bo svatba in sicer v nedeljo 18. maja popoldne in zvečer v Slovenskem narodnem domu na 80. cesti. Na to svatbo bodo prišli pa tudi voglarji, ki bodo prav po starokrajski navadi priredili podoknik in druge špase. Naši svatje so se že sedaj pohvalili, da bodo dali fantom dovolj pijače in jedade in zato ne bo nobenih plev. Voglarji bodo imeli tudi pravo živo kamelo, katero bodo prodali svatom in denar pa bodo v spodnji dvorani zapili.

Cenjeno občinstvo iz širnega Clevelanda je vabljeno, da pride v nedeljo 18. maja k nam v Newburgh na svatbo, kjer bo zabave za vse in končno bo bomo videli kako bodo voglarji prodali tisto kamelo. Torej le pridite in na svidenje.

J. Resnik.

Izpopolnjeni izumi starih časov

Angleško in nemško letalstvo se v tem silnem dvoboju zatekta k dvema sredstvom: zažigalnim in rušilnim bombam, ki jih zmehčeta na tone na svojega sovražnika in na važne ali pa tudi nevažne vojaške objekte. Iz raznih poročil vidimo, da letalstvo manj rabi zažigalne bombe, zato pa tembolj rušilne, s katerimi skuša uničiti sovražniku kar največ. Človek kar ne more verjeti, da se je ta morilna panoga tehnike tako silno in hitro razvila. Kje so že tisti dobri časi, ko slišimo o prvih bombardiranjih iz zraka ter o "strašnih" posledicah, gleda-

no seveda z današnjimi očmi "kulturnega" človeka. Takrat so pa ti poskusi, ki se jim danes na žalost pomilovalno nasmehe-memo, povzročili veliko strahu.

Zažigalne bombe niso iznajdba, ki bi bila še tako mlada. Prvič so take bombe rabili pred devetdesetimi leti, ko so Avstrijci oblegali Benetke. Mesto, ki je že od leta 1814. prenašalo avstrijsko nadvlado, se je leta 1848, ko se je začelo po vsej Evropi revolucionarno gibanje narodov, na poziv benečanskega advokata Danijela Manina uprlo in proglasilo republiko, spomin na slavno benečansko dobo. Avstrijci so mesto obkolili. Toda mesto se je trdovratno upiralo in vzdržalo obleganje leto dni. Dne 22. junija 1849 so se Avstrijci domislili, kako bi bilo, če bi na mesto spustili zažigalne bombe s pomočjo balončkov. In tako najdemo prvičkrat v zgodovini poskus bombardirati mesto iz zraka.

Na vsakih dvesto balončkov so privezali bombe, ki je bila napolnjena z vnetljivo snovjo, na vsaki bombi pa je bila pritrjena zažigalna vrstica. Bomba je tehtala 15 kg. Ko je zapihal ugoden veter, se je balon dvignil. Vloge so razdelili tako, da je vsak balon vlekel za seboj po nekaj skupin balončkov. Ko je ta letalska sila priletela nad Benetke, so zrakoplovci zažigali vrvice in balončke spustili misleč, da bodo zgoreli, bombe pa padle na mesto in ga zažgale. Toda pregovor pravi: Kdor drugim jamo koplje... Tako se je zgodilo tudi Avstrijcem. To bombardiranje je postalo zanje usodno. Hudomušni veter se je premislil in spremenil smer še prej, preden so se balončki zažigali. Odsesel jih je nazaj proti Avstrijcem, kjer so bombe, namenjene Benečanom, naredile zmedo med Avstrijci. Mesto se je udalo šele dva meseca pozneje, ko so ga Avstrijci sestradali.

Prvo bombardiranje iz letala je bilo pred osemindvajsetimi leti, v prvi balkanski vojni, leta 1912. Bolgarija, Srbija, Grčija in Črna gora so se združile proti skupnemu sovražniku, tedanji Turčiji. Bolgarske čete so bile dobro opremljene. Bolgarski kralj Ferdinand si je privoščil razkošje in si preskrbel nekaj francoskih in nemških letal. Poslal je tudi nekaj mladih in sposobnih častnikov v letalsko šolo v Pariz in Berlin, kjer so se v nekaj tednih naučili te nove vojaške umetnosti.

Nekega dne se je bolgarsko vrhovno poveljstvo odločilo, da bo poslalo nad Odrin nekaj letal ki naj bi ga bombardirala in obenem izvršila izvidniški polet. Že leta 1911. so se Italijani poslužili letal za izvidniške polete, toda nikdar pred tem še ni prišlo nikomur na misel, da bi zaupal letalcu bombe.

Poročnik Milkov pripoveduje: Bolgarsko vrhovno poveljstvo je izbralo za bombardira-

nje poročnika Milkova. O svojem poletu, ki je valen obenem žalosten mejnik v dovin letalstva, vsaj kar beremo, je poročal takole:

Ob deseti dopoldne sem šel na letališče, kjer so zbrani častniki generalštaba in vojaški opazovalci raznih držav, zlasti pa iz Rusije. Na letališču je bila še druga sila, namreč dovedni dopisniki raznih listov, ki so prišli gledat "velik poskus."

Za menoj se je vsedel v častnik opazovalec. S sem vzel dve bombi, ki sem naredil sam z enostavnimi stvi. Bombe so tehtale po kilogramov. Moral sem na to, da ne bi bombi s sunkov in pretreslajev razli druga od druge. Zato sem dal v lesen zaboj, v katerem bil slama. Povedali so mi enkrat, kako in kaj naj "zgoraj." S tovarišem sem usedla v letalo — bil je tipa Farman — pre-

zdrsla po zemlji, se dvignila in odletela proti Odrinu. Letela sva za tiste čase na hitrostjo — sedemdeset kilometrov na uro. Kmalu sva la nad velikim turskim stom.

Traško sonce je hudo kalo in odrinski minareti jasno odražali v tej svetli. Letela nisva bog ve kaj daleč od Odrina, ko smo se bežali po ozkih ulicah se izgubljali. Turski vojaki na naju streljali s puškami videl sem, kako so tudi oni ki streljali z revolverji je bila tedaj protiletalska ramba. Nad mestom sva dila nekaj krogov, kar je večalo strah prebivalcev. Tem sem se odločil, da bom stil bombi, kar pa ni bilo lahko, kakor bi si kdo predljal. Moral sem na pol letal. Moral sem se na svojem sedežu, če sem dobiti bombe, ki so bile na nekoj. Moral sem napraviti nekaj nevarnih kretanj, hotel spraviti letalo v sije. Vendar pa se mi je čilo, da sem spustil oba

Prva bomba je padla postaje, druga pa na polje. Bombi sta narok na dve luknji in nobene škode. Tudi žrtve ni bilo. Potem pa sem se zaokrožil nad Odrinom, kak minaretu je hodila duhovnik dvigal roke pri bu, kakor da bi prosil za naju kaznuje.

Ker nisem imel več sem mestu še enkrat sem mu požugal s pestjo, sem ubral pot proti domu. Ker se mi je ta polet čil in sem svojo nalogo opravil, sem bil tako bi pri pristanku kmalu v častnike in radovedne karje, ki so prihile k

Če človek primerja poskuse bombardiranja ka s posledicami današnja, kako je v Londonu, lu, Conventryju, Berlinu, ju, Dusseldorfu in mnogih gih mestih, po drugi str gleda, koliko revščine in brezpotrebne trpljen na svetu, mora priznat napredek tega stoletja v socialnimi priveski v odo vo pa je, da bo plačal vse to trpljenje ljudski ki je izsledke človeške obrnil v slabo.

Na Nizozemskem so poslali 1400 ladij iz vojaškega

Od takrat, ko je bila zemskega prostora končan danja vojna po današnji državi potegnili iz kopov in obrežnih vojaških 1400 ladij, ki so bile lene za časa poletnih Ugtovili so, da 6 do 7 ne morejo več popraviti

DRUŽINA UREDNIKA "GLASILA K. S. K. JEDNOTE"

Zupanova družina ima svoj pričiakujeta poziva v vojaško kom, Stanley in John pa tudi službo vsak dan.

SATAN IN IŠKARIOT

Po nemškem izvirniku K. Maya

"Razumem! Navaditi se moralo prej na strupeni zrak, kajne? In pa omečitati bo trebihovo trmo — Glad in želji ž ukrotita, kaj?"

Nič ni odgovoril. Najbrž sem zadel. Ubogi izseljenci! Previdno sem nadaljeval:

"Kako vam ugaja vaše stanovanje tam gori? Zelo dobro skrito —. Ker vas nameramo spraviti domov na stanovanje, bi bilo zelo lepo, če bi mi povedali, kje ga najdemo!"

"Naglo je odgovoril:

"Mi na misel ne prihaja!"

"Bomo že videli!"

Povejte, ali ste sami odšli iz Almadena?"

"Da," je spet odgovoril.

"Pa sem videl, se mi zdi, da ste prešli mignili nazaj v ožino, ste zagledali nas in vozove."

Zmotili ste se! Nič nisem mislil. Obrnil sem se morebiti, menda le zato, ker sem čul šum za seboj."

"Mogoče. Zakaj pa ste kričali in dežalili v ožino?"

"Prestrašil sem se," je dejal glasno in obotavljaje se.

"Prestrašili ste se —? Človeka vašega kova bo pač le v kakršen koli slučaj prišel, da se koga boji, in ker tak topot ni podan, sodim, da ste tako rekli le zato, da bi izbrili resnico. In zato mislim, da niste bili tisti klici nekemu namerjani. Da niste sami šli z Almadena, je zelo verjetno tudi zaradi človeka ne hodi rad sam po takih divjih krajih. Vedno dobro, če sta vsaj dva."

"Kaj stanujete z očetom pri Almadenu, ne?"

"Nikar me ne izprašujete po nepotrebnem se mučim. Saj sami veste, da vam nisem bil odgovoril."

"Tudi ne, če bi vam šlo za Almadena?"

"Tudi ne! Nič vam ne pomeni. Očeta ne bom izdal. Za Almadena pa se ne bojim. Vem, da je v vaših rokah, vem pa tudi, da niste morilec. Razen tega sem čisto prepričan, da bom Almadena še lepo število let."

"Čisto kakor je vaša volja, ne bom vas več nadlehal! Sam bom dognal, ali vas kdo spremlja ali ne. In stanovanje vašega očeta bom našel brez vas."

"Obrnil sem se in šel v stran. Prepričan sem bil, da ga je kdo spremljal, pa se umaknil, ko je zagledal nas. Dobro sem videl, da se je obrnil in šel z roko nazaj v dolino. In njegovo kričanje je bilo umljivo."

Nič se nisem razburjal, da ni hotel izdati spremljevalca. Saj bi mi povedala sled, ali sam ali ne. Vprašal sem ga, kaj je bil, in odgovoril je, ki so šli po njegovo konja, pa so rekli, da so bili samo eno sled. Toda na Almadenu se nisem zanesel. Sicer pa se nisem utegnil izdati takim razglabljanjem. Zato se me lotili in me izpraševali, kaj bo z njimi in z Almadenom, ali se naj bodo v kraljevo in kdo bo plačal in kdo bo plačal, s tem si za Almadena nisem belil glave. Če bi bil Almaden v roke, sem bil lahko prisiljen, da mora plačati, ker so bili vajeni divjine Almadenu."

Obrnil sem. Izročili smo Almadena Mimbrenjem, Playerju, pa sta prevzela poglavarjeva

Wellerjeva sled nam je kazala pot. Jezdil sem naprej, da bi jo bral. Izprva je bila nerazločna, zabrisala sva jo z Winnetouom. Ko pa smo prešli mesto, kjer je skočil Weller s konja in zbežal v strmino, je bila sled jasna, da bi jo bil lahko bral tudi neuk človek.

Trojna je bila. Dva jezdec sta prišla po dolini navzdol, eden pa je jezdit nazaj. Weller je imel spremljevalca —.

Opozoril sem Winnetoua na sled. Mojih misli je bil, nekdo je spremljal Wellerja. Iz kršnegakoli razloga je pohitel Weller naprej, nas opazil in mignil tovarišu. Najbrž je hotel reči, da je našel vozove. Ko pa je zvedel, kdo smo, je zbežal in kričal tovarišu najini imeni, češ, naj hiti, kar more, in naj obvesti Almadena o našem prihodu.

Ko smo se pogovarjali o skrivnostnem spremljevalcu, se je oglasil eden policistov in povedal, da je prišel z Wellerjem iz doline še en jezdec, tudi belokozec, pa se koj obrnil in izginil. Nismo ga opazili, ker smo gledali samo Wellerja. Da je duhoviti in bistroumni policist svoja opazovanja priobčil javnosti za nekaj ur prepozno, to smo mu seveda zelo zamerali, pa popraviti se zamuda ni dala več.

Kdo je bil Wellerjev spremljevalec —?

Najbrž Wellerjev oče ali pa celo Melton sam. Ali bi ga zasledovali —? Ni se mi zdelo varno. Oba z Winnetouom bi bila morala prevzeti zasledovanje, kdo pa bi bil ostal pri ujetnikih in pri vozovih —? Vsa naša pisana družba bi se bila razletela.

Ostati sva morala pri vozovih, počasi sva morala jezdit v Wellerjev spremljevalec je imel časa dovolj, da nas je prehitel in nesel vest o našem prihodu Meltonu —. Da bo spravil ves Almaden na noge, to je bilo samo po sebi umljivo.

Izenaditi jih nismo mogli več. Nasprotno, računal sem že z možnostjo, da nas vobče ne bodo pričakovali več v Almadenu, ampak nam prišli naproti, počakali na nas v zasedi in nas napadli.

Lahko si mislite, da me je vse to jezilo. Pošteno sem skregal haciendera radi njegove nerodnosti. Pa oholemu Mehikancu še na misel ni hodilo, da bi bil priznal svoj pogrešek. Otresel se me je in pravil, da lahko počenja, kar hoče in da mu nimam kaj zapovedovati.

Skupno sva brala z Winnetouom sled. Vsekakor je namreč bilo mogoče, da se je Wellerjev spremljevalec kje spotoma ustavil in čakal na nas. Njegovo sled je bilo treba kar najostreje opazovati in četvero oči vidi več kot dvojce.

Pa pokazalo se je, da je nevdržno jezdit dalje.

Svet se je dvigal. Dolina je bila ozka, pobočja so bila gosto obraščena, pozneje pa je gošča v prenehala in prijedili smo na travnato prerijo. Sled je bila razločna ko črke v abecedniku.

Še vedno nam je prihajala naproti dvojna sled, Wellerjeva in njegovega spremljevalca, ena pa se je vračala, — sled spremljevalca, ki je bežal domov. V koraku je jezdit v strmino, pa zelo naglo.

Na planoti je obstal. Čemu? Razjahala sva z Winnetouom in preiskala sled. Konci njegovih škornjev so bili obrnjeni h konju in menjaje se s petami krepkeje in rahleje vtisnjeni v mehko prst.

(Dalje prihodnjič.)

PODPIRAJTE SLOVENSKE TRGOVCE

Piščalka

Moj oče je bil najprej kmet v vasi Kula. Kula je dve uri daleč od tod. Vas za gorico. Pet studencev je v nji. Razdelili so obče imetje. Po vojni so razdelili vse hiše. Kar je pripadlo mojemu očetu, nekaj žalostne strmine, divja zemlja, niti ajda ne bi rastle tam! Tako je on odšel v jamo, v premogokop. Delal je pet — šest let. Spal je v baraki, kuhal z delavci koruzni močnik in glej: iz jame v barako, iz barake v jamo, je, spi, kvarta. Neki večer, po brezstvenih umazanih, kartaskih večerih, je udaril z desetakom ob mizo in dejal: "Ljudje, zadnji-krat kvartam z vami." In moj oče je vzel svoje perilo pod pazduho ter je okoli polnoči potikal na okno. "Vstani, Jela," je zaklical od zunaj, "zadosti sem sameval." Spominjam se tega čudno je bilo. "Glej, Jela," se je rotil, "po poti so iskre frčale pod mojimi čevlji, tako sem kresal ob kremenjak, pa rečem: bo-lje, da vsi trpimo tam doli, nego na dve strani, vi na Kuli, a jaz v Zenici."

Po nekaj tednih smo odšli. Rodbina je posodila dva konja, pomagali so nam naložiti nekaj posode in posteljnine. Strmo je bilo. Slika se še ni izbrisala: iz vreče kuka ponev, mizica, dve blazini, konjiček šepa, kamenje je ostro. Kar kmet sklene, to stori. Moj mlajši brat ni vedel, kaj se dogaja. Upal sem, da bo v mestu lepše. A mala Lucija je v opankah capljala kakor jagnje, katerega parklji so se nežni za ostro kamenje. Zataknil sem še piščalko v svoja nesledovalci —? Ni se mi zdelo varno. Oba z Winnetouom bi bila morala prevzeti zasledovanje, kdo pa bi bil ostal pri ujetnikih in pri vozovih —? Vsa naša pisana družba bi se bila razletela.

Ostati sva morala pri vozovih, počasi sva morala jezdit v Wellerjev spremljevalec je imel časa dovolj, da nas je prehitel in nesel vest o našem prihodu Meltonu —. Da bo spravil ves Almaden na noge, to je bilo samo po sebi umljivo.

Izenaditi jih nismo mogli več. Nasprotno, računal sem že z možnostjo, da nas vobče ne bodo pričakovali več v Almadenu, ampak nam prišli naproti, počakali na nas v zasedi in nas napadli.

Lahko si mislite, da me je vse to jezilo. Pošteno sem skregal haciendera radi njegove nerodnosti. Pa oholemu Mehikancu še na misel ni hodilo, da bi bil priznal svoj pogrešek. Otresel se me je in pravil, da lahko počenja, kar hoče in da mu nimam kaj zapovedovati.

Skupno sva brala z Winnetouom sled. Vsekakor je namreč bilo mogoče, da se je Wellerjev spremljevalec kje spotoma ustavil in čakal na nas. Njegovo sled je bilo treba kar najostreje opazovati in četvero oči vidi več kot dvojce.

Pa pokazalo se je, da je nevdržno jezdit dalje.

Svet se je dvigal. Dolina je bila ozka, pobočja so bila gosto obraščena, pozneje pa je gošča v prenehala in prijedili smo na travnato prerijo. Sled je bila razločna ko črke v abecedniku.

Še vedno nam je prihajala naproti dvojna sled, Wellerjeva in njegovega spremljevalca, ena pa se je vračala, — sled spremljevalca, ki je bežal domov. V koraku je jezdit v strmino, pa zelo naglo.

Na planoti je obstal. Čemu? Razjahala sva z Winnetouom in preiskala sled. Konci njegovih škornjev so bili obrnjeni h konju in menjaje se s petami krepkeje in rahleje vtisnjeni v mehko prst.

(Dalje prihodnjič.)

PODPIRAJTE SLOVENSKE TRGOVCE

kaj zastajate, ni več Kule za vas!"

Grenko mi je bilo, prvokrat, in videl sem, ko smo vsi zajokali, nismo mogli iti dalje, zamegljalo se je v očeh. Kaj ve napol mestni otrok, kaj zapuščena vas, temveč vso okolico, pajo, goro, čebulo in vse dišave, zvoke in pravljice! Zapuščena vas, kar je bilo prisrčno; toplo seno, v katerem si spal, kozle in njih meketanje in bleketanje ovac. In tako smo s porobja sten stopali v mesto.

In ni čudno, če smo spet zajokali ko ptice, ko smo jemali tiste stvari iz vreč ven, ko so konje odgnali, a mi ostali. S skal, z žrgolečih osoj, kjer se brezstebelni jeglič pozdravlja z dre-moto — od tam pa na blatno ulico, v popolnoma tuje sosedstvo. Kos za kosom se je premenjalo obleka na nas, postali smo meščani. Od vsega je ostala samo še moja piščalka. Njegovo šepetanje, njena beseda polna grmovja, dreva in kozje krvi, polna studencev, ptic in savelj. Znova sem pretakal vse pesmi v svojo piščalko, vse je zelenelo kot sončen gozd. No, od njega sem vedno ostal kot kmet poln zaupanja v Previdnost, dobro bo, dobro bo, ne dvomim ... piščalka in dve — tri note, bele kakor sneg. ... Skozi njo sem videl zelo daleč ...

Nekoč se je jutro svitalo kot velikanska mačka, od gore do gore. Z robčkom na glavi je začelo tekati, da se ogleda na stekih, da se skrije, da se stisne v najžalostnejše kotičke. Osvajalo je srca in stvari. Začelo je zbadati v gnezda po grmovju, v brke vaščanov, ki so stopali k maši. Trkalo je na okna in kot nevzgojen otrok ropotalo čez vse vrhove s svetlim krepelcem.

Malopridno jutro, polno šaljivega nemira. Nedejla. Zdela se mi je, da je od nekje iz dolin naša Kule prifrftal veter z roso in modrikastim mrakom prve zaje.

Omeščala se je moja piščalka, razpadala je pod mojimi prsti od veselja. Igral sem prav pod

oknom, kjer je spal oče.

"Mar ti, Rudan, meni igraš, kajne?" se je pomolila njegova glava sivo-črna kot grafit.

"Mrš!" Frnil sem kot zamašek.

"Poiščite mi Rudana," sem slišal nato, kako je klical. Našli so me.

"Prišel si," je oče izbulil oči, "preživljam te, a ti mi piškaš. Da ti očka ne more mirno spati, je-li? Mrš, prinesi tisto!" In prinesem piščalko, a on ves mrščen in nagel jo je na kolenu prelomil ter vrzel kraj peči. Nato je spet poškilil z očmi name:

"Ne paseš več kozlov na Belih Vodah, hm, e!" Oče se je jezil, a ne popolnoma iskreno. V očeh je bilo nekoliko žalosti, kot malo sposojenega neusmiljenja.

Že potem, ko sem bil študent, sem se spomnil, zakaj mi je zlomil piščalko. Spal je v najglobokejšem snu, ko je piščalka od nekje vrtala skozi njegovo uho, in sanje so postale slične bivšemu življenju: Ivelja orje, zemlja se napenja, brazda pritiska na brazdo, sliši se vonj moči. A to je sonce božje na zemlji, zemlja bo rodila, in gora z voli na pobočju. Rudan vodi vole ... Jozo Ivelja! ... ali neka druga piščalka — sirena — se je drla, drla: Vstanite, delavci! Razjezilo ga je: on, suženj podzemlja, a sin mu pod oknom igra o počitku in jesenskih viharjih.

A kaj je otrok, v katerem se še bori slutnja in razumsko pojmovanje? Vzel sem ieverje bi piščalko ter jih zakopal poleg španskega bezga na dvorišču.

Izginilo je jutro, nekdo je zamahnil po vsem doseďanjim in zavil vrat vsemu lepemu. A kaj je lesena pastirska piščalka? Hiše so počrnele, kostanji se skrčili, dimniki, kakor da so se spremeni-ili v saje. Jutranje zibanje je minilo. Čutiš, kakor da se je vse ujezilo. In na jeziku se je ustavilo nekaj grenkobnega. Hotel

sem pobegniti na Kulo ...

Človek večkrat ne razume, kaj se z njim dogaja, a kadar se ozre, vidi čudovitosti. Godbo sem vedno ljubil, ona me je privedla dotod — jaz, danes študent, sem pred trinajstimi leti bil kmet. Previdnost vodi otroka za roko. Bil sem vedno veder. V cerkvi, dokler je oče molil, in zvečer, ko smo skupaj molili rožni venec, sem vedel, da bo nam vsem dal Bog kar koli si kdo želi. Oče me niti ni mislil dati v šolo. Nekoč me je prijel ter odgnal na delo. "Nisi več majhen," mi je po poti govoril, "vse mogoče znaš, potrebno je, da malo delaš." Veselil sem se, in tudi ne. Bom vsaj videl tolikšne stroje, bom kakor velik delavec ves sajast; mati mi bo obleke izpirala z lugom, kakor očetu, a Fabo, mlajši brat, me bo moral ubogati, in mama me bo spoštovala. In "delal" sem že tri tedne. Varoval sem železne lopate odmetaval zemljo, kamenje, ničvreden premog. Lopate so kar same hodile mimo. S tremi besedami se ne da vsega povedati. Pa ko sem se doma umil, preoblekel in jedel, je mati takoj opazila tudi najmanjšo spremembo: če sem malo pobledel, je moja glava vzela kot punčko med dlani: "Rudo, Rudo, ljubček mamin, ali si bolan? Vzeli te bomo od dela." — "Ne boš ga vzela," je zagodrnjal očka, "kaj ga razvajaš, glej — jaz že dvajset let v rovu pa —?" No, drugo je računal v sebi. Tudi njemu je bilo žal mene, ali hotel je, da se na to pozabi, pa da me jemlje s seboj in dovaja domov.

Nekoč so me poklicali iz delavnice! "Brž na postajo," so mi rekli, "pa boš gospodu ravnatelju prinesel košaro malin."

— In prinesel sem maline, niti ene nisem vzel. Ravnatelj je gospa me je takoj poklicala: "Zini, mali!" je rekla. Zinil sem. "Pokaži jezik!" Pokazal sem ga. "No, vidiš, Giza, niti ene ni pojedel," je dognala gospa pred svojo hčerko. "Pa kaj hočemo dati temu dečku?" je vprašala gospa z nasmehom žene, ki more prav lahko nagraditi delavca-dečka.

"Da, mama, imam tisto staro flavto ..."

"No, Giza, ne potrebuješ je več? Daj dečku, vidiš, kako je lep." Morda sem takrat bil lep, črnook, okroglih lic, nikomur nisem bil zopr.

"Mali, ali rad igraš? Ali znaš?"

"Rad, rad," sem odgovoril živahno.

(Dalje prihodnjič.)

sem pobegniti na Kulo ...

Človek večkrat ne razume, kaj se z njim dogaja, a kadar se ozre, vidi čudovitosti. Godbo sem vedno ljubil, ona me je privedla dotod — jaz, danes študent, sem pred trinajstimi leti bil kmet. Previdnost vodi otroka za roko. Bil sem vedno veder. V cerkvi, dokler je oče molil, in zvečer, ko smo skupaj molili rožni venec, sem vedel, da bo nam vsem dal Bog kar koli si kdo želi. Oče me niti ni mislil dati v šolo. Nekoč me je prijel ter odgnal na delo. "Nisi več majhen," mi je po poti govoril, "vse mogoče znaš, potrebno je, da malo delaš." Veselil sem se, in tudi ne. Bom vsaj videl tolikšne stroje, bom kakor velik delavec ves sajast; mati mi bo obleke izpirala z lugom, kakor očetu, a Fabo, mlajši brat, me bo moral ubogati, in mama me bo spoštovala. In "delal" sem že tri tedne. Varoval sem železne lopate odmetaval zemljo, kamenje, ničvreden premog. Lopate so kar same hodile mimo. S tremi besedami se ne da vsega povedati. Pa ko sem se doma umil, preoblekel in jedel, je mati takoj opazila tudi najmanjšo spremembo: če sem malo pobledel, je moja glava vzela kot punčko med dlani: "Rudo, Rudo, ljubček mamin, ali si bolan? Vzeli te bomo od dela." — "Ne boš ga vzela," je zagodrnjal očka, "kaj ga razvajaš, glej — jaz že dvajset let v rovu pa —?" No, drugo je računal v sebi. Tudi njemu je bilo žal mene, ali hotel je, da se na to pozabi, pa da me jemlje s seboj in dovaja domov.

Nekoč so me poklicali iz delavnice! "Brž na postajo," so mi rekli, "pa boš gospodu ravnatelju prinesel košaro malin."

— In prinesel sem maline, niti ene nisem vzel. Ravnatelj je gospa me je takoj poklicala: "Zini, mali!" je rekla. Zinil sem. "Pokaži jezik!" Pokazal sem ga. "No, vidiš, Giza, niti ene ni pojedel," je dognala gospa pred svojo hčerko. "Pa kaj hočemo dati temu dečku?" je vprašala gospa z nasmehom žene, ki more prav lahko nagraditi delavca-dečka.

"Da, mama, imam tisto staro flavto ..."

"No, Giza, ne potrebuješ je več? Daj dečku, vidiš, kako je lep." Morda sem takrat bil lep, črnook, okroglih lic, nikomur nisem bil zopr.

"Mali, ali rad igraš? Ali znaš?"

"Rad, rad," sem odgovoril živahno.

(Dalje prihodnjič.)

IZ PRIMORJA

—Gorica, 22. februarja, 1941. Zaradi letošnje ostre zime so zlasti na albansko-grški fronti vojaki mnogo pretrpeli. Ko so pred dobrim tednom dospeli v Gorico prvi ranjenci iz omenjene fronte, je bilo med njimi več hudo ozebljih in omrznjenih revežev. To je močno učinkovalo na naše sočutno prebivalstvo in započela se je prav hvalevredna akcija, da se vojaštvu preskrbi čimveč tople volnene obleke. V Gorici, v Idriji in v raznih drugih podeželskih središčih so se izvedle zbirke prostovoljnih prispevkov za nakup volne in volnenih predmetov, ki jih bodo dobile razne vojaške edinice, v prvi vrsti domača divizija "Julia," ki se je večkrat odlikovala na bojišču, ženski svet pa se je vrgel na pletenje nogavic, rokavic, srajc in sličnih gorkih dobrot. Listi poročajo o velikih uspehih te človekoljubne akcije, pri kateri tekmuje celokupno prebivalstvo. Škoda, da se je koristna zamisel začela nekoliko pozno.

—Nagrade za dvojčke. Goriški prefekt je iz Mussolinijevega sklada nakazal izredne nagrade sledečim očetom, ki so dobili dvojčke: Rudolf Flajba-

nu iz Šmatrna v Brdih 800 lir, Andreju Kavčiču iz Tolmina 800lir, Ivanu Petejanu iz Mirna 1.000 lir in Fr. Antoniču iz Opatjega sela 800 lir.

MALI OGLASI

Hiše naprodaj

6 sob hiša za eno družino na Clearaire Rd., lot 50x140. Cena \$3.500.

6 sob hiša na Locherie Ave., blizu 185. ceste. Lot 50x150. Jako lep kraj, cena samo \$4.000

6 sob hiša na Marcella Rd., lot 79x250. Cena \$5.000.

F. J. Turk
LA SALLE REALTY CO.
878 E. 185. St.

Kenmore 3153-W IVAnhoe 6668 (102)

Soba se išče

Išče se ena ali dve sobi brez pohištva, za pečliti. Naslov se poizve v uradu tega lista. (101)

Kolesa naprodaj

Po nizki ceni se prodajo 4 nova avtna kolesa, 8 ply, mere 7-21. Vprašajte na 1245 E. 55. St. (101)

Gostilna v najem

V najem se da gostilna z vso opremo; na jako prometnem kraju. Vprašajte na 1245 E. 55. St. Joseph Nosse. (101)

Delo dobi takoj

natakarica, ki mora biti stara nad 21 let. Vprašajte v Kozan's Tavern, 23721 Lakeland Blvd. (102)

Dekle dobi delo

Slovensko govoreče dekle se takoj sprejme v modni trgovini. Vprašajte v Bell's Dept. Store, 15502 Waterloo Rd. (101)

Volitev delegatinj

Članice društva Naprednih Slovencev, št. 137 SNPJ se pozivlje in vabi, da se udeležijo polnoštevilo prihodnje redne mesečne seje v četrtek večer 1. maja v navadnih prostorih. Na dnevnem redu bo volitev delegatinj za prihodnjo konvencijo in podale boste lahko svoja priporočila glede pravil. Vas vabi odbor.

Stalno delo

Ženska dobi stalno delo pri slovenski družini brez otrok; mora ostati čez noč; opravljala bi splošna hišna in gospodinj-ska dela; plača po dogovoru. Ali pa se sprejme priletna oženjena dvojica, ki bi opravljala ta posel in bi imela tudi stanovanje. Zglasite se na 434 E. 157. St. (101)

Delo išče

Izučen slovenski mesar išče delo. Za več informacij pokličite: Henderson 2814. (101)

Nabiralke se išče

Išče se nabiralke (solicitors), ki bi prodajale mlekarke izdelke. Oglasite se na 1365 Addison Rd. (101)

Fini avtomobili

Pridite in izberite si dobro ohranjen, rabljen avto. Velika zaloga vsakovrstnih avtomobilov. Vprašajte za Mr. Frank (Butch) Gornick. Prinesite ta oglas s seboj.

Smith Motor Sales

6115 Superior Ave. (100)

Delo dobi

moški za pomoč pri obdelovanju zelenjadne farne. Mesečna plača in hrana. Vprašajte na 20831 Goller Ave., telefon IVAnhoe 1086-M. (100)

Išče se stanovanje

Išče 2 veliki ali 3 manjše sobe za okrog 15. maja, med St. Clair in Superior, od 64. ceste do Collinwooda. Kdor ima kaj primerneega naj pusti naslov v uradu tega lista. (101)

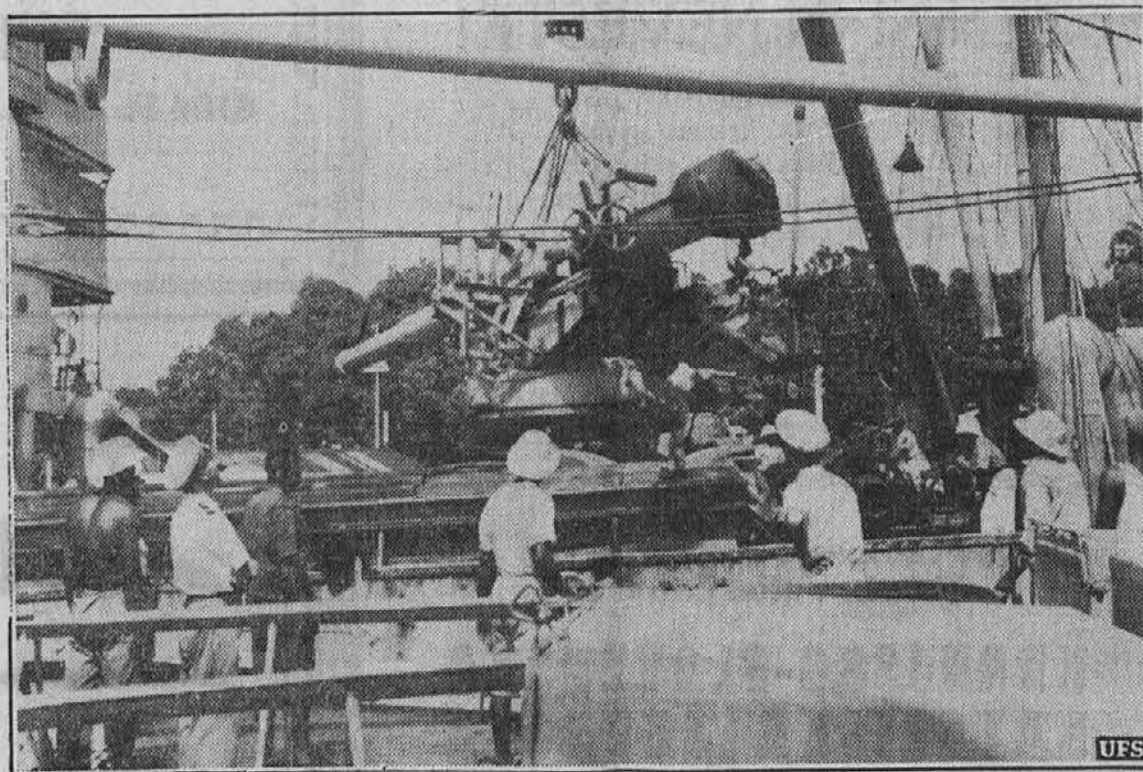
Oblak Furniture Co.

TRGOVINA S POHIŠTVOM

Pohištvo in vse potrebščine za dom

6612 ST. CLAIR AVE.

HENDERSON 2878

Francoske trgovske ladje so bili v času, ko je bila Francija v vojni oborožene. Sedaj je za Francijo vojna konec in zato razorožujejo trgovske ladje kakor nam kaže gornja slika. Ladje bodo zopet izročene svojemu prvotnemu namenu.

Reševalci raziskujejo razvaline za morebitnim žrtvami. V Colima, Meksiko je divjal potres, ki je zahteval najmanj 174 človeških žrtv in porušil na stotine domov.

Sigrid Uhdset:

KRISTINA — LAVRANSOVA HČI

III—KRIŽ

Z neizrekljivo bojaznijo in srčno muko je gledala, kako mali Erlend od dne, ko je bil krščen in je dobil ime po svojem očetu, vse hitreje vene in hira.

Nobenega, ne, nobenega izmed svojih otrok ni tolikanj ljubila kot to nesrečno dete. Nobenega ni spočela v tako opojni in divji sreči, nobenega ni nosila v tako blaženem pričakovanju. V mislih se je vračala v minolih devet mesecev; nazadnje se je na življenje in smrt borila za to, da bi ohranila upanje in vero. Tega otroka ne more izgubiti — ne more ga pa tudi rešiti —.

Vsemogočni Bog, Kraljica usmiljenja, sveti Olaf — sama je čutila, da to pot nič ne pomaga, če pada prednje na kolena in moleduje za otrokovo življenje —.

Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpustimo svojim dolžnikom —.

Vsak praznik je hodila v cerkev, kakor je bila vedno njena navada. Poljubljala je podboje vrat, se kropila z blagoslovljeno vodo, se priklanjala pred starim razpelom nad obokom prezbiterija. Odrašenik je gledal nanjo bridko in krotko v smrtnih bolečinah. Kristus je umrl za odrešenje svojih morilcev. Sveti Olaf stoji pred njegovim obličjem in nenehoma prosi za tiste ljudi, ki so ga poslali v pregnanstvo in ga ubili —.

Kakor tudi mi odpustimo svojim dolžnikom.

Ljuba Marija — moje dete umira! Ali ne veš, Kristina, rajši bi bila nosila sinov križ in pretrpela njegovo smrt, kot da sem stala pod njegovim križem in morala gledati, kako umira —. Ker pa sem vedela, da se to zavoljo odrešenja grešnikov mora zgoditi, sem v svojem srcu privolila — in privolila sem, ko je moj sin prosil: Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo —.

Kakor tudi mi odpustimo svojim dolžnikom —.

Kar vpiješ v svojem srcu, ne bo postalo molitev, dokler ne boš brez hlimbe molila očenaša —.

Odpusti nam naše dolge —. Ali se spominjaš, kolikokrat ti je bila odpuščena tvoja krivda? — Pogled svoje sinove tam onstran na moški strani. Pogled ga, ki stoji prav spredaj kot vodja te prikupne mlade čete. Sad tvojega greha — skoraj dvajset let si gledala, kako je Bog večal njegovo lepoto, razum in močatost. Usmiljenje — kje imaš ti usmiljenje do svojega najmlajšega sina doma —.

Ali se spominjaš očeta, se spominjaš Simona Darreja? —

Toda v globini srca ni čutila, da bi bila Erlendu odpustila. Ni mogla, ker ni hotela. Oklepala se je skodele svoje ljubezni, tudi zdaj je ni hotela izpustiti iz rok, čeprav je vsebovala samo še zadnjo grenko kapljo. V tistem trenutku, ko bo Erlendu lahko odpustila in ko bo mogla celo misliti nanj brez te grizote grenkobe — v tistem trenutku bo vsega konec, kar je bilo kdaj med njima.

Tako je stala med službo božjo tamkaj in vedela, da ji to ne bo prav nič v prid. Poskušala je moliti: Sveti Olaf, pomagaj mi, napravi čudež v mojem srcu, da bom lahko molila brez hlimbe — da bom lahko mislila na Erlenda z bogaboječim mirom v duši. Toda vedela je, da sama ne želi, da bi bila ta

njena prošnja uslišana. In začutila je, da ne bo nič pomagalo, ako moli za to, da bi smela obdržati otroka. Mali Erlend je od Boga izposojena dobrina — le pod enim pogojem bi ga mogla ohraniti, a tega pogoja ne mara sprejeti. In če bi se svetemu Olafu zlagala, bi nič ne zaleglo —.

Tako je sedela tamkaj in bedela nad bolnim otrokom. Solze so ji vrele in vrele; jokala je brez glasu in ne da bi se ji skremžil obraz, ki je bil ves siv in kamenito trd; samo belina oči in veke so se ji vedno bolj rdečile. Ako je kdo stopil k njej v izbo, si je hitro potegnila z roko čez obraz in obsedela vsa nema in odrevenela.

In vendar je le kaj malega zadostovalo, da se je omečila. Ako je stopil kateri izmed večjih sinov noter, pogledal bolnega otroka in ji rekel nekaj toplih, sočutnih besed, se je mati komaj premagala, da ni na glas zaihtela. Ako bi mogla z odraslimi sinovi govoriti o svoji bojazni za malčka, bi se ji srce gotovo otajalo, to je vedela. Toda otroci so se je zadnje čase začeli nekam bati. Od dneva, ko so se vrnili domov in izvedeli, kakšno ime je dala njihovemu najmlajšemu bratu, kakor bi se bili fantje še tesneje strnili in stali daleč, daleč od nje. Toda nekega dne, ko je Naakke ogledoval otroka, je rekel:

— "Mati, dovolite mi — da obiščem očeta in mu povem, kako je s tem dečkom —"

— "Zdaj ne bo nič več pomagalo," brezupno odgovorila mati.

Munan in vsega tega nič razumel. Prinašal je bratcu svoje igrače, silno je bil vesel, če ga je smel držati in je mislil, da se mu je otrok nasmehnil. Munan je pravil, kdaj se bo oče vrnil domov, in si belil glavo s tem, kako neki mu bo ta novi sin pri srcu. Molče in vsa siva v obraz je Kristina sedela zraven, čeprav ji je dečkovo čebljanje trgalo dušo.

Dojenček je bil zdaj mršav in zgrbljen kakor starček; imel je nenaravno velike in jasne oči. Kljub temu se je pričel materi nasmihati; kadar je to videla, je tiho zastokala. Kristina ga je božala po suhih drobnih udih, jemala v roko njegove nožice — ta otrok najbrž nikdar ne bo ležal tukaj na hrstu in začudeno stezal ročice za sladkimi, blede rdečimi in čudnimi stvarmi, ki više nad njim v zraku, ne da bi vedel, da so to njegove lastne nožice. Nikdar ne bodo te nožice hodile po zemlji.

Ko je potem presedela vse mučne delavnice med tednom v izbi in gledala umirajočega otroka, si je mislila, ko se je napravljala za v cerkev, no, zdaj sem pač dovolj omeščana. Erlendu je odpustila — ni se več menila zanj. Samo da bi mogla ohraniti svojo najslajšo, najdragocenejšo posest, pa rada odpusti temu človeku.

Kadar pa je pred razpelom šepetala očenaš in prišla do besed: "sicut et nos dimittimus debitoribus nostris," je vselej začutila, da ji srce otrdeva kot roka, ki se krči za udarec. Ne! Brez upanja in z bolestjo v duši je jokala, ker ni mogla hoteti.

In potem je Erlend Erlendsson umrl tisti dan pred praznikom Marije Magdalene, ko ni bil niti tri mesece star.

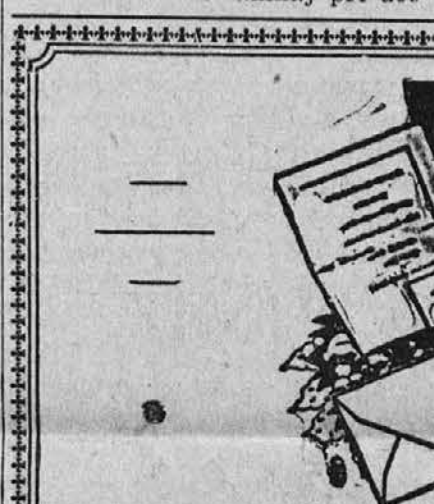
VII

Tisto jesen je prišel v gornji konec doline škof Halvard. V Sil je dospel na dan pred sv. Matejem. Več kot dve leti je že bilo tega, odkar je bil škof tako daleč na severu, tako da se je to pot mnogo otrok pripravljalo na birmo. Med njimi je bil tudi Munan Erlendsson; bilo mu je sedaj osem let.

Kristina je naprosila Ulfa Haldorssona, da bi bil otroku za botra — zdaj ni imela niti enega prijatelja v domačem kraju, ki bi ga mogla prositi za to. Ulf je bil videti njene prošnje vesel. In tako so vsi trije, Kristina, Ulf in deček, stopali med zvonjenjem navkreber proti cerkvi. Sinovi so bili že pri zgodnji maši, vsi razen Lavransa, ki je z mrzlico ležal v postelji; niso marali hoditi k dopoldanski maši, ker je bila tedaj v cerkvi tolikšna gneča.

Ko so šli mimo oskrbnikove hiše, je Kristina opazila, da je bilo k plotu privezanih več tujih konj. Nekoliko više gori jih je dohitela Jartrud, ki je z velikim spremstvom jezdila mimo njih. Ulf se je delal, kot bi svoje žene in njenega sorodstva sploh ne videl.

Kristina je vedela, da Ulf skoraj od novega leta že ni več prestopil domačega praga. Takrat se je med njim in njegovo ženo prejkone pripetilo še kaj hujšega kot po navadi, in zato je potlej skrinjo z obleko in orožje prenesel v hišo z gornjico in stanoval tamkaj pri dečkih.

ŽENINI IN NEVESTE!

Naša slovenska unijska tiskarna vam tiska krasna poročna vabila po jako zmerni ceni. Priđite k nam in si izberite vzorec papirja in črk.

Ameriška Domovina

6117 St. Clair Ave.

HEnderson 0628

Najboljšo Garancijo Zavarovalnine Jamči Vam in Vašim Otrokom

KRANJSKO-SLOVENSKA KATOLIŠKA JEDNOTA

Najstarejša slovenska podporna organizacija v Ameriki... Posluje že 47. leto

Članstvo 37,000 Premoženje \$4,500,000

Solventnost K. S. K. Jednote znaša 125.19%

Če hočeš dobro sebi in svojim dragim, zavaruj se pri najboljši, poštini in nadsolventni podporni organizaciji,

KRANJSKO-SLOVENSKI KATOLIŠKI JEDNOTI,

kjer se lahko zavaruješ za smrtnine, razne poškodbe, operacije, proti boleznim in onemoglosti.

K. S. K. JEDNOTA sprejema moške in ženske od 16. do 60. leta; otroke pa takoj po rojstvu in do 16. leta pod svoje okrilje.

K. S. K. JEDNOTA izdaja najmodernejšo vrsto certifikate sedanje dobe od \$250.00 do \$5,000.00.

K. S. K. JEDNOTA je prava mati vdov in sirot. Če se nisi član ali članica te močnega in bogate katoliške podpore organizacije, potrdi se in pristopi takoj.

Za pojasnila o zavarovanju in za vse druge podrobnosti se obrnite na uradnike in uradnice krajevnih društev K. S. K. Jednote, ali pa na:

GLAVNI URAD
351-353 No. Chicago St. Joliet, Ill.

kih. Nekoč, v začetku pomladi, je Kristina omenila, kako hudo je vendar, da se tako slabo razumeta z ženo — pa jo je pogledal in se zasmejal, da je kar umolknila.

Sonce je svetlo sijalo in vreme je bilo čudovito. V daljavi se je nebo med gorami modro razpenjalo preko doline. Rume-no listje po brezovih rebrih se je pričlenjalo redčiti in povsod je bilo žito večidel požeto, vendar je še tu pa tam v bližini dvorov valovila kakšna bledikasta ječmenova njiva in trava na tratah je bila zelena in mokra od rose. Pri cerkvi je bilo precej ljudi, čulo se je glasno topotanje in rezgetanje žrebec, kajti cerkveni hlev je bil poln in mnogi so morali privezati svoja kljuseta kar zunaj.

Povsod, kjer se je Kristina pokazala s svojim spremstvom, je prešinil množico nekakšen zamolkel, ogorčen nemir. Neki fant se je udaril po stegnu in se zasmejal, pa so mu starejši strogo veleli, naj molči. Z umerjenimi koraki in vzravnan je šla Kristina čez trato in stopila na pokopališče. Najprej je za trenotek postala ob grobu svojega otroka, nato pa ob počivališču Simona Andreassona. Tam je ležal siv, ploščat nagrobni kamen — vanj je bila vklesana podoba moža z mrežastim šlemom in kopčastim oklepom, ki se je z rokami opiral na svoj veliki trikotni ščit z grbom. Kroginkrog je bilo na robu plošče vklesano:

In pace. Simon Armiger. Proles Dom. Andreae Filii Gudmundi Militis Pater Noster.

Ulf je stal pred južnimi vrati; meč je pustil v lopi.

Tedaj je stopila na pokopališče Jartrud, spremljana od štirih mož — bila sta njena brata in dva stara kmeta; eden je bil Kolbein Jonsson, ki je bil dolga leta orožnik Lavransa Bjorgulfsona. Šli so proti zakristiji na južni strani prezbiterija.

Ulf Haldorsson je skočil k njim ter jim zagradil pot. Kristina je čula, kako so se glasno in srdito prerekali — Ulf je hotel svoji ženi in njenimi spremljevalcem zabraniti, da bi šli dalje. Ljudje na pokopališču so se približali; tudi Kristina je stopila zraven. Kar je skočil Ulf na kameniti podstavek, ki

je nosil lesene stebre lope, se sklonil in pograbil prvo sekuro, ki mu je prišla pod roko; medtem ko ga je eden izmed Jartrudinih bratov hotel potegniti na tla, je planil Ulf naprej in vrgel sekuro skozi zrak. Udaril je zadel vsaka v ramo, tedaj pa so pritekli ljudje in se vrgli nanj. Tolkel je okrog sebe, da bi se iztrgal — Kristina je videla, da je bil njegov obraz zaripel, spačen in obupan.

Tedaj sta stopila iz zakristije Sira Solmund in pisar iz škofovega spremstva. Spregovorila sta s kmeti nekaj besed. Takoj nato so trije možje, ki so nosili bele škofovskečite, vzeli Ulfa medse in ga odpeljali s pokopališča, njegova žena s spremljevalci pa je odšla za svečnikom v cerkev.

Kristina je stopila h kmetom, ki so stali v gruč:

"Kaj pa to pomeni?" je vprašala. "Zakaj ste zgrabi-

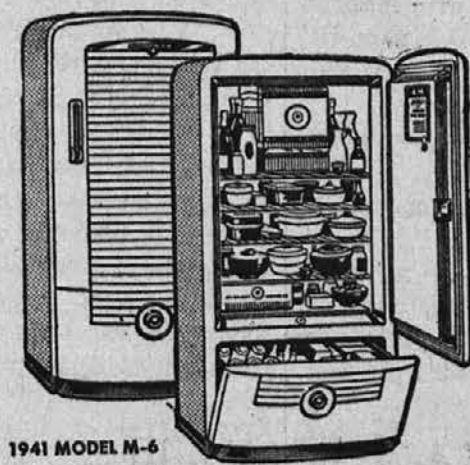
"Saj si vendar videla, da pobli človeka na pokopališču, ki je nekdo prav tako odgovoren, Vsi so se odmaknili daleč od njega, tako da je ostala s svojo dečkom sama pri cerkvenih vr-

Kristini se je posvetila. Ulfova žena ga je hotela zvabiti pred škofom. In to, da se prenaglil in prekršil mir na pokopališču, ga je spravilo v neprijetno položaj. Ko je neznano kon stopil na prag in se okrog, je stopila k njemu, vedela svoje ime in vprašala ali bi jo mogel peljati pred škofa.

V cerkvi so bile razposlane ne že vse dragocenosti, s sveče na oltarjih še niso go-

(Dalje prihodnjik.)

Frigidaire je še vedno na vodilnem mestu

1941 MODEL M-6

VEČJE KOT KDAJ PREJ!

Faktično 6-9/10 kubič. čevljev prostora s popolnoma novim kabinetom.

Sedaj \$147.75

Check this partial list of 36 important Frigidaire features

- New Meat Tender
- Glass-Topped Sliding Hydrator
- New Larger Frozen Storage Compartment
- New Utility Storage Compartment
- Double-Width Dessert Tray
- Lift-Out Shelf for Bulky Foods
- Durable Dulux Exterior Finish
- Super-Powered Meter-Mixer
- F-114 Safe Refrigerant
- Recessed Interior Light

Lahka mesečna odplačila se prične šele 25. aprila.

Vzamemo tudi North American Mortgage & Loan bančne knjižice

NORWOOD APPLIANCE & FURNITURE

6104 St. Clair Ave.

819 E. 185th St.

JOHN SUSNIK in JERRY BOHINC, lastnika

Zaupanje

★ ★ ★

MODRI TRGOVCI
POKAŽEJO SVOJE
ZAU PANJE V
NAKUPOVALNO
MOČ SLOVENSKEGA
NARODA V
CLEVELANDU STEM,
DA OGLAŠAJO V

★ ★ ★

Ameriški Domovini

najstarejšem slovenskem časopisu v Clevelandu

6117 St. Clair Ave.

HEnderson 0628

